

Як стогне вітер! А завірюха скаче в танку казковім. Вся ніч оця,
холодна ніч, страшна, як смерть!

І кров холоне. Мороз все кригою моє проймає тіло. Я хочу так тепла,
вогню і рідних втішних слів... та ніч, і завірюха, й сніг моїх благань не вчує,
ні! І страшно, брате мій, мені! Твої я очи, страднику мій, бачу, твої
прокльони чую я виразно, твоїх дітей, жінок, сестер, братів, батьків – я
чую дужий стогін... "О-о-о"... Від нього кров холодна стала, а він гуде,
лунає криком серед ночі, і в'ється з снігом разом цей дужий стогін твій,
народе мій...

І слухати не сила... Я б вуха затулив, але задубли пальці, не можу
затулити.

"О-о-о"... "О-о-о"... Я чую, чую, брате мій! Я чую, мій народе!

Чи може то так вітер скиглить-плаче? Чи може, брате мій, не ти це
стогнеш? Ні, твої я бачу очи, твої уста страшні, а слів не чую, і тільки
стогін, стогін, стогін...

Ридає вітер, плаче ніч і плаче все. В моїй душі холоне і так болить,
болить! Я мерзну, дубну. От-от холодна смерть мене обійме... От-от
уже... Тепла і сонця хочу я!

Болить моя душа, мій страднику, народе, брате мій.

Я плачу...

І ти?! В твоїх очах я сльози бачу?